

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֻלַּק כ"ד

קוֹנְטֵרְס 624

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

חדש, ונמצינו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר השם בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה חס וחלילה.

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא אישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל. ואנחנו מצליחים בזה תודה לאל, ועוד לנו סדרים רבים ונאים בענין הלמוד הזה. וה' ילוקי השמים ימלא משאלות לבבנו לטובה ואת משאלות כל בני ביתו אשר דורש אני בשלומם כאיש אחד, כנפשו הרמה וכנפשו, שותה בצמא את דבריו.

משה חיים לוצאטו

יום א' כ' סיון ה' תצ"א פאדובה

בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת ונצל

ועוד כתב הרמח"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת ונצל ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזרה, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתי, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..."

כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח

כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) זי"ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח. (אגרת הרמח"ל).

אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן

אשר על כן בשעה זו, כאשר מדת הדין מתוחה על שונאיהם של ישראל בארץ ובעולם, כאשר מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה, ואין עצה ואין תבונה לנגד ה', שבדרך הטבע אי אפשר לנו להתגונן בפני צאצאי של אותו פרא אדם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליה השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(ישמעאל) וכאשר מצטרף אליו אדום, וכמו שמובא בשם הגר"א כאשר אדום וישמעאל מתחברים צפה לרגלו של משיח (כאשר עולה מהפסוקים בישעיה ובדניאל), ועתה חיים תלויים לנו מנגד, ומתקיימת בנו נבואת חז"ל ש'נבאו לנו: שבעקבתא דמשיחא אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים (סוטה דף מט.), ועלינו ללכת עתה בעקבי הצאן, לתפס אמונות אבותינו, ולהרבות בתפלה ובתחנונים לפני בעל הרחמים, וכן להרבות בלמוד התורה ובגמילות חסדים ולהשתמש בכל הכח הרוחני שבידינו.

ומכאן מודעה רבא לאורייתא, וקריאת קדש למצדיקי הרבים ככוכבים, די בכל אתר ואתר, הם מצפי הרבים שזכות הרבים תלויה בהם, וכן לגבאי בית הכנסת ובתי מדרש בארץ הקדש ובעולם כולו, ובעקר לתלמידי החכמים שבישראל, לקבל עצתו של צדיק, הלא הוא מורה דרכם של כל ישראל, הרמח"ל הקדוש, לקיים דברו אשר דבר, ולארגן בכל עיר גדולה לאלקים, ואם אפשר בכל שכונה גדולה בה גרים שלומי אמוני ישראל, למוד רצוף של הזהר הקדוש כנזכר באגרת פ"ו, מבקר ועד ערב חק ולא יעבר [ובמקום שישי 80 מתנדבים לערוך, די שכל אחד ישתתף בשעה אחת בשבוע, ואם יש רק 40 מתנדבים, אזי די בשעתים שבועיות, וזה דבר השווה לכל נפש ללא ספק].

עצה חשובה ונחוצה לכל יהודי ויהודי אשר בקל אפשר לקיימה, כדי להציל את עם ישראל מפל גזרות קשות ורעות, ולזכות במהרה לגאולה ברחמים

כל בית כנסת יכול לארגן תכנית לשלם ל' 80 אברכים בשבוע לכל אברך אחד 25 ש' לשעה, סך הכל: מאה ש' לחדש לאברך, וכל אחד שרוצה לשלם עבור אברך לחדש, וכמו כן יכולים לקחת מפל אחד רק 25 ש' כדי לזכות בשעה זוהר הקדוש, וזוהי תוכנית השווה לכל נפש. ובודאי לא ימצא אחד שלא ירצה לקבל חלק בדבר הגדול הזה והיה רצון שעל ידי התקון הגדול הזה נזכה לבטל כל גזרות קשות מעל עם ישראל, ונזכה לחומת מגן אמתית מפני הגזרה קשה ח"ו, כהבטחת הרמח"ל.

ואם ילמדו לפי הזהר היומי המחלק ל 354 יום 6-7 דפים ליום, יעשו חשבון כמה פעמים סימו את כל הזהר הקדוש. ולהודיע לשרי אלפים, שרי

ובארבע חינו, יהו"ה אדני.
שמונה לכל צד - הם ל"ב
אותיות, וי"ג אותיות שנמצאו מן
וה"ו אני וה"ו. הרי שלשה עשר
שכלולים למעלה ולמטה, בהם
השתלם אדם, שהוא מ"ה, עמוד
האמצעי.

למעשה בעץ החיים אין קלפות,
(אסתר ד) כי אין לבא אל שער המלך
בלבוש שק. למטה יש קלפות
במטטרון, שהוא בדמות העמוד
האמצעי. שבזמן שהקדוש ברוך
הוא מחוץ למלכותו, מתפסה
בכנפי ופני העבד שלו, זהו
שכתוב (שמואל ב כב) ויכב על
פרוב ויעף.

ואתן קלפות שסוכבות לארבע
חיות מטטרון הן: תהו - (מלכים-א
ט) והנה רוח גדולה ותזק מפרק
הרים ומשבר סלעים לא ברוח
ה'. בה"ו - ואחר הרוח רעש לא
ברעש ה'. הרי שתי קלפות, ירק
ולבן. שקלפות האגוז - אחד
תהו, קו ירק. שני בהו, אבנים
מפלמות, קלפה חזקה פאבן
מפלמת. כנגד שתי קלפות אלו,
מוץ ותבן של חטה.

קלפה שלישית, דקיקה - כנגד
סבין של חטה, שכאן הוא נדבק
בחטה ולא יכול להפרד משם עד
שטוחנים אותו ברחים, שהן
כנגד טוחנות הפה של האיש,
שצריך לטחן בהן דברי תורה עד
שיהיו כמו קמח סלת נקיה.
ובכפה, שהיא השפה, מתבררת
הפסלת, שהוא סבין (של התורה),
עד שתמצא הלכה סלת נקיה.
באותו זמן נוטל אותה הלב
והמח, וכל איברי הגוף שהנשמה
מתפשטת בהם, והנשמה
מתפרנסת ממנה כמו שהגוף

ובארבע חינו, יהו"ה אדני. תמני לכל סטרא, אינון
ל"ב אתוון, וי"ג אתוון, דאשתכחו מן זה"ו
אני זה"ו, הא תלת עשר, דכלילן עילא ותתא. בהון
אשתלים אדם, דאיהו מ"ה, עמודא דאמצעייתא.

לעילא באילנא דחיי, לית, קליפין. (אסתר ד) פי אין לבא
אל שער המלך בלבוש שק. לתתא אית קליפין
במטטרון, דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעייתא. דבזמנא
דקודשא בריך הוא לבר ממלכותיה, אתפסי בגדפין
ואנפין דעבד דליה, הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) ויכב
על פרוב ויעף.

ואינון קליפין דסחרין לד' חינו דמטטרון, אינון: תהו,
(מלכים א ט) והנה רוח גדולה ותזק מפרק הרים
ומשבר סלעים לא ברוח יי. בה"ו, ואחר הרוח רעש לא
ברעש יי, הא תרין קליפין, ירוק ותוור, דקליפין דאגוזא,
חד תהו, קו ירוק, תניניא בהו, אבנין מפולמין, קליפא
תקיפא, כאבנא מפולמא. לקבל תרין קליפין אליו, מוץ
ותבן דחטה.

קליפא תליתאה, דקיקא. לקבל סובין דחטה, דהכא
איהו מתדבק בחטה, ולא יכיל לאתפרשא
מתמו, עד דטחנין ליה בריחייא, דאינון לקבל טוחנות
דפומא דבר נש, דצריך למטחן בהון מלין דאורייתא,
עד דיהון פקמח סלת נקיה, ובכפה דאיהי שפה, אתבריר
פסולת דאיהי סובין (דאורייתא) עד דישתכח הלכה סלת
נקיה. בההוא זמנא, נטיל לה לבא ומוחא, וכל אברין
דגופא דאתפשט בהון נשמא, ואתפרנסת בה נשמא,
כגוונא דגופא אתפרנסת במלין דעלמא, (קהלת ז) דזה
לעומת זה עשה אלהים, נהמא דגופא, ונהמא דאורייתא.
הדא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי.

והא קליפא, איהו קליפא דמתדבקא במוחא דאגוזא,

מתפרנס מדברי העולם. שזה לעמת זה עשה אלהים - לחם הגוף, ולחם התורה. זהו שכתוב
(משלי ט) לכו לחמו בלחמי.

וקלפה זו היא כמו קלפה שנדבקת למח האגוז, וכשהאגוז רך, נפרדת אותה קלפה ממח האגוז

ובזמנא דאָגוזא איהי רכיכא, אתפרש ההיא קליפא
 ממוחא דאָגוזא, בלא קושיא. ובזמנא דאָגוזא איהי (ד) ^{ר"ז ע"ב}
 יבשה, קשה לבר נש לאעברא ליה מתמן, פי
 עדיין הקושיא במקומה עומדת. ובגין דא מני קדשא
 בריה הוא לבר נש, לאהדרא בתיובתא בכחורתיה, קודם
 דיזקין ביה יצר הרע. הדא הוא דכתיב, (ויקרא ט) מפני
 שיבה תקום, קודם שיבה דילף. והאי קליפה איהי אש,
 ואתמר בה ואחר הרעש אש לא באש יי. רביעאה, תהום.
 חלל דאָגוזא, ביה קול דממה דקה, תמן קא אתי מלפא,
 (יחזקאל א) ומתוכה פעין החשמל מתוך האש.

ואינון קליפין, אינון רשימין בד' אברים דגופא. בריאה,
 תמן ליחא, דמינה אשתכחו סרכות דריאה, (משלי
 ה) רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו. ותמן רוח
 חזק מפרק, דדפיק בכנפי ריאה דבר נש, והאי איהו
 רוחא דאסעיר גופיה דבר נש, מה דכפיה ליה אליהו
 תחותי, וסליק לעילא ביה. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב ב)
 ויעל אליהו בסערה השמימה. והאי דפיק על ריאה,
 דשומתה כל משקין. ובהון, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת
 על פני המים, האי איהו קליפה לרוחא דקודשא.
 לשמאלא, רוח סערה, עליהו אתמר, (קהלת י) לב חכם
 לימינו ולב פסיל לשמאלו.

דוד אעבר ליה מלבו, וקטיל ליה. הדא הוא דכתיב,
 (תהלים קט) ולבי חלל בקרבי ובגין דא זכה, לנשבא
 רוח צפונית, בכנור דיליה. ואתמר ביה, (יחזקאל לו) כה
 אמר יי מארבע רוחות באי הרוח, והוה מנגן ביה בכנור,
 בד' מיני נגונין, בשיר פשוט, דאיהו י'. ובשיר כפול,
 דאיהו י"ד. ובשיר משולש, דאיהו יח"ו. ובשיר מרובע,
 דאיהו ית"ו. הא אינון עשר אתוון. דעבד דוד
 לקבליהו, י' מיני תלים. וסלקין לע"ב אנפין, כחושבן
 י' אתוון אלין.

ומתי סליקו בע"ב מיני נגונא. בד אתעבר שולטנותא
 שעשה דוד כנגדן עשרה מיני תלים, ועולים לע"ב
 ומתי עלו בע"ב מיני נגון? כשעבר שלטון עון משחית אף

בלי קשי. וכשהאגוז יבש, קשה
 לאדם להעבירה משם, פי עדין
 הקשיא במקומה עומדת. ולכן
 צוה הקדוש ברוך הוא לאדם
 לחזר בתשובה בכחורתו, לפני
 שיקיץ בו יצר הרע. זהו שכתוב
 (ויקרא ט) מפני שיבה תקום, קודם
 שיבה שלך. וקלפה זו היא אש,
 ונאמר בה, ואחר הרעש אש לא
 באש ה'. רביעית - תהום, חלל
 האגוז, קול דממה דקה, שם בא
 המלך, (יחזקאל א) ומתוכה פעין
 החשמל מתוך האש.

ואינון קלפות רשומות בארבעה
 איברים של הגוף. בריאה, שם
 לחה, שממנה יוצאות סרחות
 הראה, (משלי ה) רגליה יורדות מות
 שאול צעדיה יתמוכו. ושם רוח
 חזק מפרק, שדופק בכנפי הראה
 של האדם, וזהו רוח שמסעיר את
 גוף האדם, מה שכופף לו אליהו
 תחתיו ועולה בו למעלה. זהו
 שכתוב (מלכים ב ב) ויעל אליהו
 בסערה השמימה [השמים]. וזהו
 דופק על הראה, ששומתה כל
 משקים, ובהם (בראשית א) ורוח
 אלהים מרחפת על פני המים,
 וזהו קלפה לרוח הקדש.
 לשמאל, רוח סערה, עליהם
 נאמר (קהלת י) לב חכם לימינו ולב
 פסיל לשמאלו.

דוד העביר מלבו והרג אותו, זהו
 שכתוב (תהלים קט) ולבי חלל
 בקרבי, ולכן זכה לנשוב רוח
 צפונית בכנורו, ונאמר בו (יחזקאל
 לו) כה אמר ה' מארבע רוחות באי
 הרוח, והיה מנגן בו בכנור
 בארבעה מיני נגונים: בשיר
 פשוט, שהוא י'. ובשיר כפול,
 שהוא י"ד. ובשיר משולש, שהוא
 יח"ו. ובשיר מרובע, שהוא
 ית"ו. הרי הן עשר אותיות
 פנים, כחושבון עשר אותיות אלו.
 וחמה, שבהם דופקת רוח סערה

בארבעה צדדים שעולים לעשרה
כתרים לע"ב אמות. זהו שכתוב
(משלי יא) ובאבד רשעים נזה.

שמובא"ל גבריאל"ל נגריאל"ל
רפאל"ל שולטים על ארבעת
הצדדים (הקטורות) הטובים של
האדם, שהם מים ואש ורוח
ועפר, ולכל אחד יש לו ארבע
פנים: עון משחית אף וחמה,
תלויים (שולטים) על מרה לבנה,
שראה עושה סרקה. ובמרה
האדם של הפכד שהתאדם
במאדים. ובמרה ירקה שאחונה
בכבד, שהוא חרב מלאף המות,
שנאמר בה (שם ה) ואחריתה מרה
כלענה חדה כחרב פיות. ובמרה
שחרה, לילית, שבתי, שלטון
בטחול, שהוא עצבות, שאול
תחתית, עניות וחשך, בכיה
והספד ורעבון.

מיד כשעוברות קלפות אלו
מהאדם, שולט עליו עץ החיים
בע"ב פנים, שהם י"ג יה יה"ו
יה"ו, שנמצאו עשרה תלויים
מארבע רוחות, שהם יהוה,
שנאמר בהם, כה אמר ה' מארבע
רוחות באי הרוח. זהו רוחו של
משית, שנאמר בו (ישעיה יא) ונחה
עליו רוח ה', כשהוא מנשב באזן
ימין של הלב, ששם חכמה מצד
החסד, שבו הרוצה להחכים
יזרים בחכמה. וחס"ד נושב
בכינה. שפחכמה י', בכינה ה',
בתפארת ו', במלכות ה'. יהוה
דופק בכל הארבעה, שעולים
לעשרה, ולע"ב מחשבת הלב.

זה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ימין הוא
מים, והוא יד הגדולה. משמאל
אש, והיא יד החזקה. בעמוד
האמצעי י"ד רמה, שהיא רוח
הקדש. והכל בן י"ד.

כי רוח החיה באופנים. אל אשר
יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. (יחזקאל א.) בו מתנהגים מים ואש.
שאותו בשניהם, ודופק בעורקי
המח, שהוא מים. ובעורקי הלב, שהוא אש. ורוח בכנפי ראה.

דעון משחית אף וחימה. דהוון דפיק רוח סערה. בארבע
סטרין, דסלקין לי' בתרין לע"ב אומין, הדא הוא דכתוב,
(משלי יא) ובאבוד רשעים רנה.

דמובא"ל גבריאל"ל נגריאל"ל רפאל"ל, שלטין על ארבע
סטרין (ס"א יסודין) טבין דבר נש, דאינון מיא
ואשא ורוחא ועפרא, וכל חד אית ליה ארבע אנפין. עון
משחית אף וחימה, תליין (ס"א שלטין) על מרה לבנה,
דיאה דעביד סרקה. ובמרה סומקא דכבד, דאתאדם
במאדים. ובמרה ירוקא דאחידא בכבדא, דאיהו חרפא
דמלאף המות, דאתמר בה (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה
חדה כחרב פיות. ובמרה שחרה, לילית, שבתי,
שולטנותא בטחול, דאיהו עצבו, שאול תחתית, עניותא
וחשוכא בכיה והספדא ורעבון.

מיד דמתעברין אלין קליפין מבר נש, שלטא עליה
אילנא דחי, בע"ב אנפין, דאינון י"ג יה יה"ו
יהו"ה, דאשתכחו עשרה תליין מארבע רוחות, דאינון
יהוה, דאתמר בהון, כה אמר יהוה מארבע רוחות באי
הרוח, דא הוא רוחו דמשית. דאתמר ביה, (ישעיה יא) ונחה
עליו רוח יי, כד איהו מנשב באזן מינא דלבא, דתמן
חכמה מסטרא דחסד, דביה הרוצה להחכים יזרים
בחכמה. וחס"ד נשב בכינה, דבחכמה י'. בכינה ה'.
בתפארת ו'. במלכות ה'. יהוה דפיק בכלהו ארבע.
דסלקין לעשר. ולע"ב מחשבה דלבא.

דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, מינא איהו מים. ואיהו יד
הגדולה. משמאלא אש. ואיהו יד החזקה. בעמודא
דאמצעיתא, י"ד רמה. דאיהו רוחא דקדשא. וכלא בן
י"ד.

כי רוח החיה באופנים אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת
ילכו. (יחזקאל א) ביה מתנהגים מיא ואשא. דאחיד
בתרווייהו, דפיק בערקין דמוחא, דאיהו מים. ובערקין
דלבא, דאיהו אש. ורוח בכנפי ריאה.

יהיה שמה הרוח ללכת ילכו (יחזקאל א). בו מתנהגים מים ואש.
שאותו בשניהם, ודופק בעורקי
המח, שהוא מים. ובעורקי הלב, שהוא אש. ורוח בכנפי ראה.

בְּכָל אֶבֶר וְאֶבֶר דְּגוּפָא, אֲשֶׁתְּכַח גְּלַגְלֵי יַמָּא דְּאוּרִינְתָא,
וּגְלַגְלֵי רְקִיעָא, דְּאֵינוּן אֲשָׁא. פְּלֵהוּ סְלִקִין וְנַחְתִּין
בֵּיה. וְאִיהוּ אַתְרֵיהּ בֵּין רְקִיעָא וְיַמָּא, מְאֵנָא דִּילֵיהּ אֲרַעָא,
דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא.

בְּכָל אֶבֶר וְאֶבֶר וְאִיבְרָא שֶׁל הַגּוּף
נִמְצְאִים גְּלַגְלֵי יָם הַתּוֹרָה וְגְלַגְלֵי
הַרְקִיעַ, שֶׁהֵם אֵשׁ. כָּלֵם עוֹלָם
וַיּוֹרְדִים בוֹ, וְהוּא מְקוּמוֹ בֵּין
רְקִיעַ וְיָם. כָּלֵי שְׁלוֹ אֲרָץ, שֶׁהִיא
שְׂכִינָה.

וּבְגוּוֹנָא דְּעוֹפִין, פְּתִיחוּ גְּדַפְיֵיהוּ, לְקַבְּלָא רוּחָא לְפָרְחָא
בֵּיה. הִכִּי כָּל אֲבָרִים דְּגוּפָא, פְּתִיחִין בְּכַמְה
מְקוּרִין, בְּכַמְה פְּרָקִין, בְּכַמְה עֲרָקִין, בְּכַמְה אֲדָרִין דְּלֵבָא,
אֲדָרִין דְּמוֹחָא, לְקַבְּלָא לֵיה. דְּאִי לָאוּ נְנָשִׁיב בְּבִתְרִין דְּלֵבָא,
הָוָה נּוֹרָא דְּלֵבָא, אוֹקִיד כָּל גּוּפָא. וְכַמְה סוּלְמִין, וְאֲדָרִין,
דְּעֲרָקִין דְּגִנְהַ דְּלֵבָא, וְקִנְהַ דְּרִיאָה, פְּלֵהוּ מִתַּתְּקִין לְגַבֵּיהּ.

וּבְכוּז עוֹפוֹת, פּוֹתְחִים כְּנִפְיֵיהֶם
לְקַבֵּל רוּחַ לְפָרַח בּוֹ - כִּף כָּל
הָאִבְרִים אִיבְרֵי הַגּוּף פְּתוּחִים
בְּכַמְה מְקוּרוֹת, בְּכַמְה פְּרָקִים,
בְּכַמְה עוֹרָקִים, בְּכַמְה חֲדָרֵי הַלֵּב,
חֲדָרֵי הַמּוֹחַ, לְקַבֵּל אוֹתוֹ. שְׂאֵם לֹא
יִנָּשֵׁב בְּבִתְרֵי הַלֵּב, הִיָּה אֵשׁ הַלֵּב
שׁוֹרֵף כָּל הַגּוּף. וְכַמְה סְלָמוֹת
וְחֲדָרִים שֶׁל עוֹרָקֵי קִנְהַ הַלֵּב וְקִנְהַ
הָרֵאָה, כָּלֵם מִתַּתְּקָנִים אֵלָיו.

כִּד סְלִיק דְּבוּרָא, עַל פְּנֵי דְּרִיאָה, אַתְּעָבִיד קוּל. בְּהֵהוּא
זְמָנָא (קַהֲלַת ט) כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקוּל. (תַּהֲלִים
כט) קוּל יֵי עַל הַמַּיִם. מַסְטְרָא דְּמֵיָא, דְּאִיהוּ מוֹחָא, דְּתַמְּן
סְלִיק בְּכַנְפֵי רִיאָה. קוּל יֵי חוּצָב לְהַבּוֹת אֵשׁ, מַסְטְרָא
דְּלֵבָא, כִּד נְפִיק מִפּוּמָא, אַתְּקָרִי דְּבוּר.

כְּשַׁעוּרָה הַדְּבוּר עַל פְּנֵי הָרֵאָה,
נַעֲשֶׂה קוּל. בְּאוֹתוֹ זְמַן, (קַהֲלַת ט) כִּי
עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקוּל.
(תַּהֲלִים כט) קוּל ה' עַל הַמַּיִם - מַצֵּד
הַמַּיִם, שֶׁהוּא מַחַ, שְׂשֵׁם עוֹלָה
בְּכַנְפֵי רֵאָה. קוּל ה' חוּצָב לְהַבּוֹת
אֵשׁ - מַצֵּד הַלֵּב, כְּשִׁיזְצָא מִהַפֶּה,
נִקְרָא דְּבוּר.

וְלְקַבְּלָא תְרִין פְּנֵי רִיאָה, דְּפְתִיחִין גְּדַפִּין לְקַבְּלָא לֵיה,
הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (יִחְזַקָּאל א) וּפְנֵיהֶם וְכַנְפֵיהֶם
פְּרוּדוֹת מְלֻמְעָלָה. הִכִּי שְׁפוּן נְטֻלִין לֵיה לְדִיבּוּר, וּפְרִחִין
לֵיה לְעִילָא.

וּבְגוּד שְׁתֵּי כְּנָפֵי רֵאָה שְׁפוֹתְחוֹת
כְּנָפִים לְקַבְּלוֹ, זֶהוּ שְׂכָתוּב (יִחְזַקָּאל
א) וּפְנֵיהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת
מְלֻמְעָלָה - כִּף שְׁפִתִים לוֹקְחוֹת
הַדְּבוּר וּמְפָרִיחוֹת אוֹתוֹ לְמַעְלָה.

וּבְגוּוֹנָא דְּאֵינוּן חֲמֵשָׁה כְּנָפֵי (כ"א ענפי) רִיאָה, פְּלֵהוּ פְּתִיחִין
בְּלֹא סְרָכָא, לְקַבְּלָא הַאי קוּל, הִכִּי נְמִי צְרִיכִין
לְמַהוּי חֲמֵשָׁא תְקוּנִין דְּפוּמָא, פְּלֵהוּ פְּתִיחִין בְּלֹא סִרְכָא,
בְּחֲמֵשׁ תְּקוּנִין דְּאֵינוּן: (דף רכ"ח ע"א) אַחַהּע בְּגֵרוֹן. בּוּמַף
בְּשְׁפוּוֹן. גִּיכַךּ בַּחִיף. דְּטַלְנַת בְּלִישְׁנָא. זִסְרַעַן בְּשִׁינַם.
וְדְבוּר דִּיהָא בְּהוּן, בְּלֹא סְרָכָא וְעַפּוּכָא כָּלֵל. הֲדָא הוּא
דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית כד) וַיְהִי הוּא טָרֵם כְּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה
רַבְּקָה יוֹצֵאת. דָּא צְלוֹתָא, דְּאִיהוּ דְּבוּר. וּבְגִינְיָה אַתְּמַר,
אַם שְׁגוּרָה תְּפִלְתִּי בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שְׁמֻקּוּבֵל. וְאִי אֵית סְרָכָא
וּנְפָקָא בְּעַפּוּכָא, יוֹדַע אֲנִי שְׁמֻטוּרָף. בְּגִין (כ"א גנוז) סְרָכָא
בְּרִיאָה דְּאִיהִי טְרַפָּה.

וּבְכוּז חֲמֵשׁ כְּנָפֵי (ענפי)
רֵאָה, כְּלָן פְּתוּחוֹת בְּלֹא סְרָכָה
לְקַבֵּל קוּל זֶה - כִּף גַּם צְרִיכִים
לְהִיוֹת חֲמֵשָׁה תְּקוּנֵי הַפֶּה, כָּלֵם
פְּתוּחִים בְּלִי סְרָכָה בְּחֲמֵשָׁה
תְּקוּנִים, שֶׁהֵם: אַחַהּע בְּגֵרוֹן.
בוּמ"ף בְּשְׁפִתִים. גִּיכ"ק בַּחִף.
דְּטַלְנַת בְּלִישְׁנָא. זִסְרַעַן בְּשִׁינַם.
וְדְבוּר שִׁיחֵהּ בְּהֵם בְּלִי סְרָכָה
וְעַפּוּכָא כָּלֵל, זֶהוּ שְׂכָתוּב (בְּרַאשִׁית
כד) וַיְהִי הוּא טָרֵם כְּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה
רַבְּקָה יוֹצֵאת, זֶה תְּפִלָּה, שֶׁהוּא
דְּבוּר, וּבְגִלְלָה נְאֻמָּר, אַם שְׁגוּרָה

תְּפִלְתִּי בְּפִי, יוֹדַע אֲנִי שְׁמֻקּוּבֵל. וְאֵם יֵשׁ סְרָכָה יוֹצֵא בְּעַפּוּכָא,
בְּרֵאָה שֶׁהִיא טְרַפָּה.

וְקוּל דָּא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שְׁבוּ (יחזקאל
א) וְאִשְׁמַע אֶת קוּל כְּנַפְיֵיהֶם. וְזֶה
יְהוָה שֶׁהוּא קוּל, כְּשִׁיּוֹצֵא לְקַבֵּל
שְׂכִינְתָא בְּתַפְלָה בְּחֻשָּׁא, שֶׁהוּא
דְבוּר, שְׁבוּ אַדְנָי שְׁפִתֵי תַפְתַּח,
כָּל הָאִיבְרִים פּוֹתְחִים כָּלֵם אֶת
כְּנַפְיֵיהֶם בְּרַמ"ח תְּבוּת, שֶׁהֵם
בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת קְרִיאת שְׁמַע,
שְׁכַּחַן יוֹרֵד הַקּוּל.

וּבְשִׁיּוּרָה, כְּמָה צְפָרִים מְצַפְצְפוֹת
לוֹ בְּכֶמְה מִיְנֵי נַגּוּן, כָּלֵם עַל
אִיבְרֵי הַגּוֹף, שֶׁהֵם עֲנֵפֵי הָאֵילָן.
וּבְכָל כְּנָפֵי כָל אִיבְר, שֶׁשֵּׁם דְּיִוֵר
הַצְּפוּר, שֶׁהִיא אַדְנָי, בְּכָל עֲנָף
וְעֲנָף נִמְצְאָה פְתוּחָה לְבַעֲלָהּ.
אַדְנָי שְׁפִתֵי תַפְתַּח, הוּא פְתַח
אֵלָיו בְּתַפְלַת הַעֲמִידָה - אֵין אִיבְר
מִמָּאתִים אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה אִיבְרֵי
הַשְּׂכִינָה שְׁלֵא פְתוּחַ לְקַבְלוֹ, וְלִכְן
נִקְרֵאת שִׁיחַת מְלֹאכֵי הַשֶּׁרֶת. הוּא
צְפָצוּף עוֹפוֹת, שֶׁהֵם נְשֻׁמוֹת
שְׁשׁוּרוֹת בְּאִיבְרִים. הִיא שִׁיחַת
דְּקָלִים, שֶׁהֵם עֲנֵפֵי הָאֵילָן.

וּבְאֹתוֹ הַזְּמַן שִׁיּוּרֵי יְהוָה אֵל
אַדְנָי בְּכָל אִיבְר, נֶאֱמַר בְּהֵם,
בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנַפְיֵיהֶם. וְזֶה סוּד
הַחֲשֵׁמֶל, חַיּוֹת אֵשׁ, עֵתִים
חַשׁוֹת, וְעֵתִים מְמַלְלוֹת. וְאָמְרוּ
בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּמַתְנִיחָא לְמַדְנֵי,
כְּשֶׁהַדְּבוּר יוֹצֵא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא - הֵן חַשׁוֹת. וּכְשֶׁאֵין הַדְּבוּר
יוֹצֵא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - הֵן
מְמַלְלוֹת. בְּאֹתוֹ זְמַן שְׁמַתִּיחֵדִים
קוּל וְדְבוּר כְּאַחַד, שֶׁהֵם
יְאֵהֲדוּנְהֵי - חַשׁוֹת. אַבְל בְּזַמַּן
שְׁפִינְיָהֶם וְכְנַפְיֵיהֶם פְּרוּדוֹת, יְהוָה
מְאַדְנָי בְּפִרְדָּה - הוּא נִמְצָא
בְּאַרְבַּע פְּנֵי הַחַיּוֹת, כָּלֵם פְּתוּחִים,
לְעַמְתָן מְמַלְלוֹת לְשֵׁאל מְזוֹן
מִשׁוּם שְׁמִזּוֹן לְכָל בּוֹ. אַדְנָי
נִמְצָא בְּכַנְפֵי הַחַיּוֹת, כָּלֵם
פְּתוּחִים לְחַיּוֹת.

שׁוֹאֲגִים בְּקוּל, שֶׁהוּא יְהוָה, כָּלֵם
בִּימִין. אוֹפְנִים מְצַפְצְפִים בְּדְבוּר, שֶׁהוּא אַדְנָי, בְּשִׁמְאֵל. בְּשִׁרְפִים מִתְחַבְּרִים קוּל וְדְבוּר בְּאַמְצַע.

וְקוּל דָּא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דְּבִיה (יחזקאל א) וְאִשְׁמַע אֶת קוּל
כְּנַפְיֵיהֶם. וְדָא יְהוָה דְּאִיהוּ קוּל, כַּד נְפִיק לְקַבֵּל
שְׂכִינְתָא בְּצִלוֹתָא בְּחֻשָּׁא, דְּאִיהוּ דְבוּר, דְּבִיה אַדְנָי
שְׁפִתֵי תַפְתַּח, כָּל אִבְרֵין פְּתִיחֵן כְּלָהוּ גְדַפְיֵיהוּ בְּרַמ"ח
חַיּוֹבִין, דְּאִינוּן בְּד' פְּרָשִׁיּוֹן דְּקְרִיאת שְׁמַע, דְּכַהוֹן נְחִית
קָלָא.

וְכַד נְחִית, כְּמָה צְפָרִין מְצַפְצְפִין לְגַבְיָה, בְּכֶמְה מִיְנֵי
נַגּוּן, כְּלָהוּ עַל אִבְרֵין דְּגוּפָא, דְּאִינוּן עֲנֵפֵי אֵילָנָא.
וּבְכָל גְדַפִּין דְּכָל אִבְר, דְּתַמָּן דִּיּוֹרָא דְצְפוּרָא, דְּאִיהֵי
אַדְנָי, בְּכָל עוֹנָפָא וְעוֹנָפָא, אֲשֶׁתְּכַח פְּתִיחָא לְגַבֵי דְבַעֲלָהּ.
אַדְנָי שְׁפִתֵי תַפְתַּח, אִיהוּ פְתַחָא לְגַבְיָה, בְּצִלוֹתָא
דְעַמְיָדָה. לִית אִבְר מִמָּאתָן וְתַמְנַיָא וְאַרְבָּעִין אִבְרִים
דְשְׂכִינְתָא, דְלָאו אִיהֵי פְתִיחָא לְקַבֵּלָא לִיה. וּבְגִין דָּא
אֲתַקְרִיאת שִׁיחַת מְלֹאכֵי הַשֶּׁרֶת. אִיהוּ צְפָצוּף עוֹפוֹת,
דְּאִינוּן נְשֻׁמוֹתֵין דְּשְׁרִיזִין בְּאִבְרִים. אִיהֵי שִׁיחַת דְּקָלִים,
דְּאִינוּן עֲנֵפִין דְּאֵילָנָא.

וּבְחַהוּא זְמַנָא, דְנְחִית יְהוָה לְגַבֵי אַדְנָי בְּכָל אִבְר,
אֲתַמַּר בְּהוּ, (יחזקאל א) בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנַפְיֵיהֶם.
וְהֵאֵי רִזָּא דְחֲשֵׁמֶל. חַיּוֹת אֵשׁ, עֵתִים חַשׁוֹת, וְעֵתִים
מְמַלְלוֹת. וְאָמְרוּ מְאִרֵי מַתְנִיתִין, בְּמַתְנִיתָא תְנָא,
כְּשֶׁהַדְּבוּר יוֹצֵא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, חַשׁוֹת, וּכְשֶׁאֵין
הַדְּבוּר יוֹצֵא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְמַלְלוֹת. בְּהַהוּא
זְמַנָּא דְמַתְנִיחֵדִין קוּל וְדְבוּר כְּחַדָּא, דְּאִינוּן יְאֵהֲדוּנְהֵי,
חַשׁוֹת. אַבְל בְּזַמַּנָּא דְפְנִיָהֶם וְכְנַפְיֵיהֶם פְּרוּדוֹת, יְהוָה מִן
אַדְנָי בְּפִרְדָּא, אִיהוּ אֲשֶׁתְּכַח בְּאַרְבַּע אֲנָפֵי חִיּוֹן, כְּלָהוּ
פְּתִיחֵן, לְקַבְלֵיהּ מְמַלְלוֹת, לְמִשְׁאֵל מְזוֹנָא, בְּגִין (דְּנִיאֵל ד)
דְּמִזּוֹן לְכָלֵא בִיה. אַדְנָי אֲשֶׁתְּכַח בְּכַנְפֵי הַחַיּוֹת, כְּלָהוּ
פְּתִיחֵן לְגַבֵי חִיּוֹן.

שְׁאֲגִין בְּקוּל דְּאִיהוּ יְהוָה, כְּלָהוּ בִימִינָא. אוֹפְנִים
מְצַפְצְפִין בְּדְבוּר, דְּאִיהוּ אַדְנָי בְּשִׁמְאֵלָא.
בְּשִׁרְפִים מִתְחַבְּרִים קוּל וְדְבוּר בְּאַמְצַעִיתָא. יְאֵהֲדוּנְהֵי.

בִּימִין. אוֹפְנִים מְצַפְצְפִים בְּדְבוּר, שֶׁהוּא אַדְנָי, בְּשִׁמְאֵל. בְּשִׁרְפִים מִתְחַבְּרִים קוּל וְדְבוּר בְּאַמְצַע.

בהון (בראשית א) ועוף יעופף. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה ו) ויעוף אלי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים. וְאִתְמַר בְּהוּן, (קהלת י) ועוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דְבַר. וְשָׂרָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד. מִסְטָרָא דָּאֵת ו', דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, כְּלִיל יְמִינָא וְשְׂמָאלָא. וְאִיהוּ כְּלִיל שֵׁית תֵּיבִין, (ישעיה ו) בְּשָׂתִים יְכַסֶּה פְּנֵיו וּבְשָׂתִים יְכַסֶּה רִגְלָיו וּבְשָׂתִים יְעוּפֵף סִימָן.

יִאְהֲרֹנְהִי. בְּהֵם (בראשית א) ועוף יעופף. זֶהוּ שְׂכָתוּב (ישעיה ו) ויעוף אלי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים. וְנִאָמַר בְּהֵם, (קהלת י) ועוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דְבַר. וְשָׂרָפִים - שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד (ישעיה ו), מִצַּד הָאוֹת ו', שֶׁהוּא הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי, כּוֹלֵל יְמִין וְשְׂמָאל. וְהוּא כּוֹלֵל שֵׁשׁ תְּבוֹת - בְּשָׂתִים יְכַסֶּה פְּנֵיו וּבְשָׂתִים יְכַסֶּה רִגְלָיו וּבְשָׂתִים יְעוּפֵף סִימָן.

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (יחזקאל א) ועל המות הפסא דְמוֹת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה. רְשִׁימוּ דְסִפְר תּוֹרָה, וְאִיהוּ (ישעיה מד) כְּתַפְאָרַת אָדָם לְשִׁכְתַּת בֵּית.

תְּקוּן שְׁנֵי - וְעַל דְמוֹת הַפְּסָא דְמוֹת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה. רֶשֶׁם שֶׁל סִפְר תּוֹרָה, וְהוּא (שם מד) כְּתַפְאָרַת אָדָם לְשִׁכְתַּת בֵּית.

וְאִוְקְמוּהּ רַבְּנָן, כָּל הַקּוּרָא קְרִיאַת שְׁמַע עֲרַבִית וְשַׁחֲרִית, כְּאֵלוּ מְקַזִּים (יהושע א) וְהִגִּית בּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה. דְטְלִית לְבָנָה, אִיהוּ לִימִינָא מִסְטָרָא דְחֶסֶד. וְאִתְמַר, אֵל מְלֻךְ יוֹשֵׁב עַל פְּסָא רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בְּחִסְדוֹת. (ישעיה טז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כְּפֵא. חֶסֶד סְלִיק ע"ב חוֹלְיִין וְקִשְׁרִין דְטְלִית. וְאִית טְלִית מִסְטָרָא דְמִטְטְרוּ"ן, דְּאִיהוּ ט"ט, כְּלִיל ח"י, בֵּין קִשְׁרִין וְחוֹלְיִין לְכָל סְטָרָא. ה' קִשְׁרִין לְקַבֵּל ה' חוֹמְשֵׁי תּוֹרָה. וְתִלְסָר חוֹלְיִין, לְקַבֵּל תִּלְסָר מְכִילִין דְרַחֲמֵי דְאוּרִייתָא. דְאִתְמַר בְּהוּן, בִּי"ג מְדוֹת הַתּוֹרָה נִדְרָשָׁת.

וּפְרָשׁוּהּ רַבְּנָן, כָּל הַקּוּרָא קְרִיאַת שְׁמַע עֲרַבִית וְשַׁחֲרִית כְּאֵלוּ מְקַזִּים (יהושע א) וְהִגִּית בּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה. שְׁטִלִית לְבָנָה הִיא לִימִין, מִצַּד חֶסֶד, וְנִאָמַר אֵל מְלֻךְ יוֹשֵׁב עַל פְּסָא רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בְּחִסְדוֹת. (ישעיה טז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כְּפֵא. חֶסֶד עוֹלָה ע"ב חְלִיּוֹת וְקִשְׁרֵי הַטְּלִית. וְיֵשׁ טְלִית מִצַּד מִטְטְרוּ"ן, שֶׁהוּא ט"ט, כּוֹלֵל ח"י, בֵּין קִשְׁרִים וְחְלִיּוֹת לְכָל צַד. חֲמִשָּׁה קִשְׁרִים כְּנֻגַד חֲמִשָּׁה חֲמִשֵׁי תּוֹרָה. וְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה חְלִיּוֹת כְּנֻגַד שֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מְדוֹת הַרַחֲמִים שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׁנַאֲמַר בְּהוּן, בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מְדוֹת הַתּוֹרָה נִדְרָשָׁת.

וּבְגִינָה אִתְמַר, כְּמִרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה. בְּדִיוּקְנָא דְתַפְאָרַת, דְּאִיהוּ תַפְאָרַת אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה. וְאִתְקַרֵי בְשִׁמְיָה, יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (ישעיה מג) כֹּל הַנִּקְרָא בְשִׁמִּי וְלִכְבוֹדֵי בְרִאתֵיו יִצְרָתֵיו אֵף עֲשִׂיתֵיו. וְלַעֲלִילָא כְּמִרְאֵה אָדָם, דָּא שְׂכִינְתָא, דְּאִיהִי כְחִיּוֹ דְעֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, בְּד' אֲנַפִּין, וּבְעֶשֶׂר סְפִירָאן, דְּאִינוּן אָדָם. וְאַרְבַּע אֲנַפִּין דְאָדָם, אַרְבַּע אֲתוּוּן. וְאִינוּן י"ד אֲתוּוּן, וּבְהוּן (הושע יב) וּבִינְד הַנְּבִיאִים אֲדָמָה.

וּבְגִינָה נִאָמַר, כְּמִרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה. בְּצוּרַת הַתַּפְאָרַת, שֶׁהוּא תַפְאָרַת אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה. וְנִקְרָא בְשִׁמוֹ, יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (ישעיה מג) כֹּל הַנִּקְרָא בְשִׁמִּי וְלִכְבוֹדֵי בְרִאתֵיו יִצְרָתֵיו אֵף עֲשִׂיתֵיו. וְלַמְעָלָה כְּמִרְאֵה אָדָם - זו שְׂכִינָה, שֶׁהִיא כְּמִרְאֵה שֶׁל הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי וְהֵם י"ד אֲתוּוֹת, וּבְהוּן (הושע יב) וּבִינְד הַנְּבִיאִים אֲדָמָה.

וְעוֹד אִתְקַרֵי ח"י, מִסְטָרָא דְצִדִיק, וּבִיהַ קְדָשָׁא בְרִיךְ בְּאַרְבַּעָה פְּנִים וּבְעֶשֶׂר סְפִירוֹת, שֶׁהֵם אָדָם. וְאַרְבַּעָה פְּנִים שֶׁל אָדָם - אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת. וְהֵם י"ד אוֹתִיּוֹת, וּבְהוּן (הושע יב) וּבִינְד הַנְּבִיאִים אֲדָמָה.

וְעוֹד נִקְרָא ח"י מִצַּד שֶׁל צִדִיק, וּבוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ נִקְרָא אֶז אָדָם, שֶׁהוּא הַעֲמוּד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אָמֵן) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אָמֵן) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אָמֵן) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בלימוד בספר הזוהר הקדוש, הינכם שותפים לקריאתם של גדולי הדור לפני כ-90 שנה, ובברכתם של גדולי הדור שליט"א

תפילה קודם למועד הזוהר (קבלה מהארי ז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב תרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חמאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך.

ובכו יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויתיה למודנו זה נחת רוח לפני כפא כבודך פריח נוחה. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לכל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת וחכונה.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי:
אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן
מיד נגאלין (שבת קי"ח)